

Віктор Васильчук

ПРИГОДИ СНОВИДИ ТА ЙОГО ДРУЗІВ

Тернопіль
Богдан

ББК 84.5Укр
В 19

Васильчук В.

В19 Пригоди Сновиди та його друзів.
Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2010. — 72с.
ISBN 978-966-408-649-0

Ця надзвичайно цікава, хвилююча, дещо повчальна книжка безперечно привабить і дошкільнят, і школярів. Їх герої — жителі чарівних країн Ладії та Гномії за допомогою прибульця з іншої планети, хлопчика Сновиди, визволяться від гніту злого Вирвидуба, переживши карколомні пригоди, й збагнувши, що таке справжня дружба.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді
без дозволу автора чи видавництва*

ISBN 978-966-408-649-0

© Навчальна книга — Богдан,
© майнові права, 2010

Розділ I

ДИВНА ЗНАХІДКА

Два зайчики-братики, взявшись за руки, брели лісом. Звали їх Ліп і Лап. І були вони так схожі між собою, що навіть дідусь розпізнавав їх лише за кольором штаняг. Ліп носив помаранчеві й казав, що він схожий на сонечко, а Лап — зелені, бо йому надзвичайно подобався колір листя і трави. Зайчики були мешканцями казкової країни Ладії. Тут було чимало ошатних лісів, світлих галявин і чистих озер. Вийшовши якось на одну з таких галявин, братики зупинились перепочити.

Шовковиста трава приємно лоскотала їх пухнасті лапки, лісові птахи тішили співочими трелями. А сонечко пустотливо дражнило довгі вії.

— Далі не підемо? — запитав раптом у братика Ліп.

— Згоден, будемо веселитися тут, — відповів Лап.

— А у що ми гратимемо сьогодні? Мені, здається, ми вже перебрали всі ігри, що є на світі, — сумно опустив голову Ліп.

Лап виглядав на цілу годину старшим від Ліпа і завжди прагнув бути розумнішим за братика. Але зараз навіть він не знав, що йому сказати. Так, вони гралися вже в усі ігри, котрі були в цій країні. Свіжа думка вперто не йшла до голови. “Треба щось самому вигадати”, — подумав він.

Ліп тим часом збайдужіло прогулювався галявиною. Сонечко вже почало припікати. Жовтоокі ромашки посхиляли білі голівки, розпашілі маки геть не звертали уваги на зайчика, а старезний лопух, розсунувши на всі боки свої величезні листки, пірнув у морок спогадів.

— Придумав! — вигукнув раптом Лап. — Ліпе, йди сюди! Я знаю, що ми робитимемо, щоб не нудьгувати...

— І що ж?.. — повільно підійшов до братика Лап.

— Ми шукатимемо квіти! Кожен з нас повинен чимскоріше знайти на цій галявині два однакові маки, дві ромашки... Зрозумів?..

— Але ж Лапе... — зітхнув Ліп. — Ти, певне, забув, що нам розповідав дідусь?

— Забув, — нахнюпився Лап.

— Він казав, що у світі немає нічого однакового. І в кожній квітці є щось своє, неповторне, як і в кожного дерева, у кожній хмаринки... І ми з тобою зовсім різні, хоча на перший погляд це й не так...

— Твоя правда, — задумався знову Лап. — Тоді спробуємо підрахувати всі квіти на цій галявині...

— Добре, — погодився Ліп, — але ж квітів стільки, що ми поки полічимо тут, то на іншому кінці галявини багато з них позасинає. Дідусь казав, що у кожній квітці є свій час цвітіння, свої години сну.

Деякі з них квітнуть вранці, інші — вдень, а є такі, котрі розпускаються ввечері. Крім того, ми з тобою ще не вміємо добре лічити...

— Ти знову правий, братику. — Лапові стало сумно. Він сів на траву і мало не заплакав. Ліп сів поряд, але через мить підвівся і витяг із кишені два невеликі м'ячики.

— Ой! Лапе! — повеселішав. — Поглянь, що у мене є! Мій помаранчевий, а твій — зелений. Давай щось вигадасмо з ними. Ось хоча б таке: заплющивши очі, кинемо м'ячики в різні боки, а потім шукатимемо їх. Хто першим знайде, той і переміг.

Лап радісно підтримав ідею братика:

— Я шукатиму твій м'ячик, а ти — мій.

— Домовились, — погодився Ліп.

Зайчикам-братикам здалося, що все довкола почало всміхатися, навіть день заяснішав. Вони вийшли на середину галявини, одночасно заплющили очі й навмання кинули вріднобіч свої м'ячики.

— Нумо їх шукати! — закричав Лап і першим пірнув у зелені зарослі. Там, на його думку, і мав лежати м'ячик Ліпа.

А той заспішив у протилежний бік. Вони нишпорили скрізь, зазираючи мало не під кожний листочок. Ліп навіть ненароком вдарився об дерево, але йому було зовсім не боляче, і вони голосно розсміялися на всю галявину.

Нарешті Лап натрапив на помаранчевий м'ячик під колючим кущем ожини й нишком поповз до нього. Щоб колючки не подряпали, він кумедно примружувався. Але злі колючки чіплялися за штанята. Проте коли Лап розплющив очі — перед ним лежав бажаний м'ячик. Зайчик спритно вхопив його і... завмер. Неподалік стояла... ракета. Лап знав про такі космічні пристрої з дідусевих розповідей. На них до Ладії колись прилітали жителі Реального світу.

Лап навіть розгубився. Він не знав, чи гукати Ліпа, чи самому все добре роздивитися. Хотів, було, бігти геть. Та допитливість пригальмувала його. І зайчик почав наближатися до ракети. Раптом відчув, що хтось стежить за ним. Він озирнувся — на нього прискіпливо дивився братик. Лапу враз стало соромно: